

Цоневъ показа, че Танасовъ, като се обърналъ, сърдито тласналъ пушката си въ ржцѣтъ на ефрейтора Драченко.

Стига, Стига! извика поручикъ Живаревъ. Ну, какво господа? Нима това не стига? Обърналъ се и тласналъ пушката.

Штабсъ Капитанъ Попповъ, който замѣстяше Усова, намираше, че Танасовъ не е виновенъ въ напаяние ударъ на началника си, а е виновенъ само въ неиспълнение заповѣдта му; но прѣдъ видъ на това, че Танасовъ е младъ опълченецъ, и не му е билъ още разказванъ дисциплинарния уставъ, и не е билъ запознатъ съ послѣдствията отъ неиспълнение началническата заповѣдъ, и, че Драченко самъ прѣдизвикалъ Танасова къмъ това неиспълнение заповѣдта му —, Штабсъ Капит. Поповъ бѣ на мнѣние Танасовъ да се оправдае. При все това Танасовъ бѣ осъденъ на приверждане въ разрѣда на штрафованнитѣ и петдесетъ удара съ прѣчки.

Живаревъ тържествуваше.

При разглѣжданieto на това дѣло, азъ присъствувахъ въ качеството си дѣловодителъ на Сжда. Позволихъ си да попитамъ поручикъ Живарева: колко пжти той бѣ разказвалъ на Танасова за дисциплинарния уставъ.

— Колкото пжти съмъ му разказвалъ то е моя работа, Танасовъ е войникъ и трѣбва да знае, че за всѣко нарушение и неиспълнение началническата заповѣдъ виновния се наказва. . . . натъртено ми отговори Поручикъ Живаревъ.

Нѣкои отъ Русскитѣ офицери започнаха да пушатъ разни нелѣпи слухове за опълченцитѣ, като напримѣръ, че тѣ ужъ пиянствували, крадяли, часовитѣ при Царя и Великия Князь заспивали, даже, че нѣкои отъ опълченцитѣ вадяли тесацитѣ си срѣщу Генералъ Непокойчицкий и д. т.

Мжчно вървеше обучението на опълченцитѣ, особено въ първата половина на Май мѣсецъ. Въ този периодъ най много пристигаха младежи да се запишватъ въ опълчението и пристигаха не изведнѣжъ, а